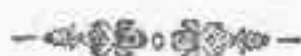

τορος Μ. Αὐρηλίου τοῦ φιλοσόφου, νυμφευθεῖσα τὸν Λούκιον Οὐήρον ὅταν οὗτος ἀνηγορεύθῃ Καίσαρ καὶ Αὐγουστος, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Αὐτοκράτορος Ἀντωνίου τοῦ Εὐσεβοῦς τὴν 7 Μαρτίου 161 καὶ ὄχι 151 Μ. Χ., ὑπὸ τοῦ πατρὸς τῆς, υἱοθετηθέντος παρὰ τοῦ Αὐτοκράτορος Ἀντωνίου κατὰ διαταγὴν τοῦ υἱοθετήσαντος αὐτὸν Ἀδριανοῦ.

Ὁ δὲ υἱὸς τοῦ Αὐτοκράτορος περὶ τοῦ ὁποῖου γίνεται λόγος ἐν τῇ ῥηθείᾳ ἐπιγραφῇ, εἶναι Μάρκος Αὐρήλιος, ὁ ἐπωνομασθεὶς φιλόσοφος, καὶ υἱοθετηθεὶς υἱὸς ὑπὸ Ἀντωνίου τοῦ Εὐσεβοῦς, ὡν ἐτῶν δικάκεπτα. Ἐλαβε δὲ τὴν ἐπωνυμίαν ΑΥΡΗΛΙΟΣ πρὸς τιμὴν τοῦ Αὐτοκράτορος Ἀντωνίου, καὶ τὴν ἐτέραν ΟΥΗΡΟΣ, διότι κατὰ τὴν λατινικὴν λέξιν VERVS ἢ το ἁληθής. Μάλιστα εἰς μερικὰ νομίσματα ὀνομάζεται VERISIMUS ἡγοῦν ἀληθέστατος. Ἐλαβε δὲ τὸν τίτλον ΚΑΙΣΑΡΟΣ ἀφ' οὗ ἀνέβη εἰς τὸν Θρόνον ὁ Ἀντωνίνος κατὰ τὸ 140 Π. Χ.

Α. ΠΑΠΑΛΟΠΟΥΛΟΣ ΒΡΕΤΟΣ.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.

ΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ,

Π τ ο ι

Περιγραφή Γεωγραφική, Ἱστορική, Ἀρχαιολογική καὶ Στατιστική τῆς Ἀρχαίας καὶ Νέας Ἑλλάδος.

Συνταγθεῖσα ὑπὸ Ἰακώβου Ρ. Ραγκαβῆ.

ΕΙΣ ΤΡΕΙΣ ΤΟΜΟΥΣ κ. τ. λ. (*)

(Ὅρα εἰς τὸ ἐξώφυλλον).

—ο—

Μόνη ἡ ἐπιγραφὴ τοῦ συγγράμματος τούτου ἀρκεῖ νὰ ὑποδείξῃ τὸ ὅλως νεοφανὲς καὶ χρήσιμον

(*) Εὐλαβοῦμενοι τὴν μεταξὺ τοῦ συγγραφέως καὶ τοῦ πρώτου τῶν συντακτῶν τῆς Πανδώρας στενωπὴν συγγενικὴν σχέσιν, ἀπέχομεν τοῦ νὰ γράψωμεν ἰδιωτὴν βιβλιογραφίαν περὶ τοῦ ἀνωτέρω συγγράμματος, καὶ περιοριζόμεθα νὰ ἐπαναλάβωμεν τὰς κρίσεις δύο ἐκ τῶν γνωστωτέρων ἡμερησίων τῆς πρωτευούσης.

Σ. τῆς Διευθ.

αὐτοῦ. Καὶ τῶντι, δι' ὀλίγων ἐπωφελεστέρων τούτου συγγραμμάτων ἐπλουτίσθη ἡ νεωτέρα φιλολογία μας καὶ ὀφείλεται μεγίστη χάρις εἰς τὸν σεβασμιὸν καὶ φιλόπονον γέροντα Κ. Ι. Ρ. Ραγκαβῆν, τὸν δ' ἀπύτων πόνων καὶ σπανίας τῶντι πολυμαθείας εἰσάξαντα ἡμᾶς εἰς τὴν περισπούδαστον ταύτην εἰς πάντα Ἑλλήνα ὑπόθεσιν.

Διὰ μυρίων ἀνδραγαθίων καὶ θυσιῶν ἀνεκτήσαμεν ἑλευθέραν πατρίδα, καὶ τὴν μὲν ἀρχαίαν αὐτῆς ἱστορίαν ἐδιδάχθημεν, ἀλλ' ὅλιγοι ἐξ ἡμῶν δύναται νὰ καυχηθῶσιν, ὅτι ἐγνωρίσαμεν καλῶς τὴν ἑλευθέραν ταύτην ἡμῶν πατρίδα, ὅτι ἔχομεν ἀκριβεῖς εἰδήσεις περὶ τῆς γεωγραφικῆς, ἀρχαιολογικῆς καὶ στατιστικῆς αὐτῆς περιγραφῆς, ἀπαραιτήτων πρὸς γνῶσιν ἐντελῆ τόπου τινός. Τὸ δυσχερές λοιπὸν τοῦτο καὶ ἐθνικώτατον ἐνταυτῷ ἔργον ἐπεχείρησεν ὁ συγγραφεὺς, καὶ καθ' ἡμᾶς ἐπέτυχε πληρέστατα, ὥστε ἡ συγγραφή αὐτοῦ δύναται νὰ θεωρηθῇ ὅλως πρωτότυπον καὶ Ἑλληνικὸν ἔργον.

Διαιρεῖται τὸ σύγγραμμα εἰς τρεῖς τόμους, ὧν ὁ Α'. ὁ καὶ ἐκδοθεὶς ἤδη, διαλαμβάνει τὴν Στερεάν Ἀνατολικὴν καὶ Δυτικὴν Ἑλλάδα, ὁ Β'. τὴν Πελοπόννησον, καὶ ὁ Γ'. τὰς νήσους τὰς τε ἑλευθέρας καὶ μὴ, καὶ τὸν πίνακα.

Ὁ Α' τόμος, ὃν ἔχομεν ἀνὰ χεῖρας, παρεκτός τῆς περιγραφῆς τῆς Ἀττικῆς, Μεγαρίδος, Βοιωτίας, Φωκίδος, Λοκίδος, Φθιώτιδος, Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας, περιέχει εἰσαγωγὴν περὶ Ἑλλάδος ἐν γένει, καὶ ἐνταῦθα ὁ λόγος οὐ περὶ μόνῃς τῆς νῦν περιωρισμένης Ἑλλάδος, ἀλλὰ περὶ τῆς Ἑλλάδος τοῦ Στράβωνος, τῆς ἐκτεινομένης ἀπὸ Κρήτης μέχρι Θεσσαλονίκης καὶ Νέσσου ἐν Μακεδονίᾳ, κτλ. ἐν ᾗ μάλιστα καταφαίνεται ἡ πολυμαθεὶς τοῦ συγγραφέως καὶ τὸ εὖσυνείδητον τοῦ ἔργου. Ὅθεν δικαίως ἐπιφέρει ὁ Κ. Ραγκαβῆς περὶ τὸ τέλος τῆς εἰσαγωγῆς τὰ ἑξῆς: «Ἐξερευνήσαντες ἡμεῖς οὕτω τὰ ἠ ἐθνογραφικὰ ὅρια τῆς Ἑλλάδος καὶ δεῖξαντες, « ὅποια κύρια ἔθνη ὥκησε τὸ Ἑλληνικὸν ἔδαφος, « διεξήλθομεν, νομιζόμεν τὸ σπουδαιότατον μέρος « τῆς ἀρχαίας γεωγραφίας τῆς Ἑλλάδος, διότι ἐκ « τῆς γνώσεως τῆς τῶν ἐθνῶν τούτων σχετικῆς πρὸς « ἄλληλα ἐνοικήσεως καὶ συναφείας, οὐ μόνον δια- « σαφίζονται πολλὰ χωρία τῶν ἀρχαίων ποιητῶν « καὶ λοιπῶν κλασσικῶν συγγραφέων κακῶς ἐννοη- « θέντα ἐξ ἀπειρίας, ἀλλὰ καὶ ἡ γεωγραφία, κατα- « λαμβάνει τὴν προσήκουσαν αὐτῇ θέσιν ὡς ὀπα- « δὸς καὶ ἐνάμιλλος τῆς ἱστορίας.». Εἰς πᾶσαν δὲ πόλιν, κωμόπολιν καὶ χωρίον, ὅσον δυνατόν, ὁ συγγραφεὺς προστίθησι, μετὰ τὰς περὶ ἀρχαιότητος εἰδήσεις, καὶ τὴν νεωτέραν κατάστασιν, ὡς καὶ σύντομον ἱστορίαν τῶν κατὰ τὸν ἀγῶνα μαχῶν καὶ περιπετειῶν.

Ἐκ τῶν ὀλίγων τούτων βλέπει λοιπὸν ἕκαστος, πόσον εἶναι πολύτιμον καὶ ἀνυπαλάστον δι' ἕκαστον Ἑλλήνα τὸ σύγγραμμα τοῦ Κ. Ι. Ρ. Ραγκαβῆ, καὶ δὲν δισταζόμεν νὰ συστήσωμεν αὐτὸ εἰς πάντα.

(Ἐκ τοῦ Αἵωνος).

Ἀναγγέλλαντες τὴν ἔκδοσιν τοῦ πρώτου τόμου, τοῦ ὑπὸ τοῦ Κ. Ρ. Ραγκαβῆ ἐκδοθέντος συγγράμματος ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον, σπεύδομεν νὰ συστήσωμεν τὸ σύγγραμμα τοῦτο εἰς τὸ κοινόν, ὡς σύγγραμμα χρησιμώτατον καὶ ἀναγκαιότατον εἰς πάντα μαλιστα Ἕλληνα, ὡς εὐρίσκοντα εἰς αὐτὸ τὴν Γεωγραφικὴν περιγραφὴν τῆς πατρίδος του, τὴν ἱστορικὴν, ἀρχαιολογικὴν, χωρογραφικὴν τῆς ἀρχαίας καὶ νέας Ἑλλάδος, διὰ τῆς ὁποίας μανθάνομεν τὰ ὀνόματα ὄλων τῶν ἀρχαίων πόλεων, κωμοπόλεων καὶ λ. μὲ τὰς σημαντικὰς ὀνομασίας, τὰς τοποθεσίας, πολλὰ περιστατικὰ τῆς ἀρχαίας καὶ νέας μας ἱστορίας καὶ πολλὰ ἄλλα τὰ ὁποία εὐρίσκει ἐν τῇ βίβλῳ ταύτῃ ὁ ἀναγνώστης, διὰ τὰ ὁποία χρειαζοίμεν νὰ εὐχαριστήσωμεν τὸν σεβάσμιον γέροντα συγγραφέα αὐτοῦ, τὸν μὴ φεισθέντα πόνων καὶ κόπων εἰς ἡλικίαν, ἥτις ἀπαιτεῖ ἀνάπαυσιν, πρὸς ὄφελος τῶν συμπολιτῶν του.

(Ἐκ τῆς Ἀθηνᾶς).

ΠΟΙΗΣΙΣ Εἰς τὸ Λευκῶμα

Τῆς Κυρίας Π. . . .

—ο—

Τοῦ δίου μου τὴν ὁδὸν σὺ μόνη συνετήρεις,
Ἵπέκπες τὴν φλόγα ὅπου μὲ ἐπυρπόλαι
Κ' οἱ δύο ὀφθαλμοί σου ὡς τ' οὐρανοῦ οἱ πόλοι
Πρὸς σ' ἔφερον τοῦ νοῦ μου τοὺς λογισμοὺς δεσμήρεις.

—ο—

Πλὴν σὺ ψυχρὰ ὡς λίθος, ὡς τὴν χιόνα κρύα,
Δὲν μ' ἔχυνες ἐν ὄαυρ, δὲν μ' ἐρρίπτες ἐν βλέμμα,
Ἀλλὰ τὸ αἰδηρὸν σου περιεκόσμιες στέμμα,
Ἐκάστοτε μὲ νέα, μ' εὐωδιῶντα ἔα.

—ο—

Πλὴν, φίλη, καὶ αὐτὴ σου ἡ ἀσπλαγχνὸς ψυχρότης
Καὶ αὐτὴ ἐμψυχόναί, καὶ αὐτὴ κατακκίει,
Καὶ τὴν ζωὴν μου, ἥτις ὑποτελής σου ῥέει,
Ἐκείνη τέρπει μόνη, φάραξ μου θεότης!

—ο—

Ὡ! καὶ, φιλάττη, τώρα ὅπου θὰ σὲ ἀφήσω,
Καὶ στεναγμοὺς νὰ θάβῃς εἰς τὴν πτωχὴν μου μνήμην
Κ' ἐνθυμουμένη ὅτι πιστὸς σου λάτρης ἤμην,
Τὸν παγετὸν ἀπέθεες ὅν πρῶτῃν ἐνεδύσω.

—ο—

Ὅποταν τερπνὴ αὔρα σοῦ ψύξει τοὺς βοαστρήχους
Ἢ ὅταν σὲ χρυσίζῃ ζηλότυπος σελήνη,
Ἢ ὅταν σ' ἐπιστέφει χιονωτὴ μυρσίνη,
Ἢ ὅταν ψιθυρίζῃς γλυκεῖς κιθάρας ἤχους.

—ο—

Καὶ τὴν καρδίαν τότε τὴν νέαν ἐνθυμήσου,
Φιλάττη, ποῦ μακρὰν σοῦ δὲν ἤμπορεῖ νὰ ζήσει,
Καὶ, πρὶν κοπᾶς ἡ αὔρα, πρὶν ἡ σελήνη δύσῃ,
Ὡ! ἄφες κ' εἰς ἐκείνην ἐν μέρος τῆς φυγῆς σου.

Γ. Τ. Β.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

—2—

ΤΟ ΤΕΚΝΟΝ ΤΗΣ ΕΥΣΠΛΑΓΧΝΙΑΣ. Ὅτε ὁ Θεὸς γένηται νὰ πλάσῃ τὸν ἄνθρωπον, συνεκάλεσεν εἰς συμβούλιον περὶ τὸν μυστηριώδη αὐτοῦ Θρόνον τοὺς Ἀγγέλους τοὺς παριστώντας τὰς διαφορὰς ἰδιότητάς του.

« Μὴ τὸν πλάτῃς! εἶπεν ὁ Ἀγγελος τῆς Δικαιοσύνης· διότι θὰ γίνῃ ἄδικος πρὸς τὸν ἀδελφόν του καὶ σκληρὸς πρὸς τοὺς ἀσθενεστέρους του ».

« Μὴ τὸν πλάτῃς! εἶπε καὶ ὁ Ἀγγελος τῆς Εἰρήνης· διότι θὰ ποτίσῃ τὴν γῆν μὲ ἀνθρώπινον αἷμα. Ὁ πρωτότοκος τῆς γενεᾶς του θὰ φονεύσῃ τὸν ἴδιον ἀδελφόν του.

« Μὴ ψεύδῃ θὰ βεβηλώσῃ τὴν ἱερότητά σου, εἶπε καὶ ὁ Ἀγγελος τῆς Ἀληθείας· ἂν ἐγγαραξῇς εἰς τὸ πρόσωπόν του τὴν ἰδίαν σου εἰκόνα ὡς σφραγίδα πιστεως ».

ἔτι ὠμίλουν οἱ ἄγγελοι, ὅτε ἡ εὐσπλαγχνία, τὸ νεώτατον καὶ προσφιλέστατον τοῦτο τέκνον τοῦ οὐρανοῦ Πατρὸς, πλησιάσασα εἰς τὸν Θρόνον αὐτοῦ, καὶ ἀφανένη τῶν γονάτων τοῦ Ὑψίστου, « Πλάσαι τον, εἶπε, Πάτερ, πλάσαι τον κατ' ἰδίαν σου εἰκόνα, καὶ ἐραστήν τῆς ἀγαθότητός σου. Ἄν ὅλοι οἱ δούλοι σου τὸν ἐγκαταλείψωσιν, ἐγὼ θὰ τὸν ἐπιτέκτωμαι, καὶ ὡς φιλόστοργος μήτηρ, παρισταμένη πλησίον του, θὰ διορθώω τὰ σφάλματά του, καὶ θὰ τὸν χειραγωγῶ πρὸς τὸ καλόν. Εἰς τὴν ἀσθενῆ καρδίαν του θὰ ἐμπνεύσω συμπάθειαν καὶ ἔλεος πρὸς τοὺς ἀσθενεστέρους του. Ἄν ἀποπλανηθῇ ἀπὸ τὴν ὁδὸν τῆς Εἰρήνης καὶ τῆς Ἀληθείας, ἔν καθ' ὅριστῃ τὴν Δικαιοσύνην καὶ τὴν Ἐπιείκειαν, αὐτὰ τ' ἀποτελέσματα τῆς πλάνης του θὰ τὸν ἀναγκάσωσι νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν εὐθείαν, καὶ θὰ τὸν καταστήσωσι κρείττονα ἐαυτοῦ ».

Ὁ Πατὴρ λοιπὸν τῶν ἀνθρώπων ἐπλάσε τὸν ἄνθρωπον πλάσμα ἀσθενὲς καὶ ἁμαρτωλόν, ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτὰ τὰ ἐλαττώματά του προστατεύονταν